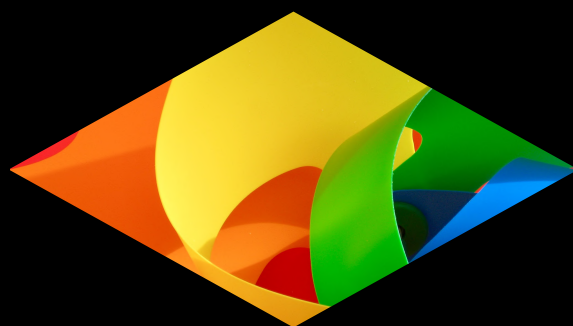

A béka király

Grimm testvérek

Mesemondó blog
Jarabin Kinga

Fotó: Jarabin Kinga
Flipbook: Cultural CSI

Hangoló

A mesében a királynak volt egy aranygömbje (labdája), amivel nagyon szeretett játszani. Labdázunk mi is!

Kisebb, puha labdákat vegyünk elő ha a lakásban játszunk, hogy véletlenül se tegyünk árt semmiben.

Keressünk olyan tárgyakat, amelyek alkalmasak lehetnek célbadobó játékhoz: hullahopp karika, szennyeskosár. Vagy ha ez nincs, ragasszunk szigetelőszalaggal különböző felületekre köröket, négyzeteket, amelybe bele lehet dobni (padló, fal).

Jelöljük ki, hogy honnan kell dobni, majd kezdődhet a játék.

Variáljuk! Aki nem talál bele a kijelölt célba, az béka ugrásban tegyen egy kört a szobában.

A béka király

Élt egyszer egy király; annak a legkisebbik lánya olyan szép volt, hogy még a nap is elcsodálkozott, ha rásütött, pedig az már látott egyet-mást, mióta fent jár az égen. A királyi palotától nem messze egy rengeteg nagy erdő sötétlett; sűrű lombos kerek hársfák álltak a szélén, a legvénebb, legterebélyesebb hársfa alatt pedig volt egy kút. Ha nagyon meleg volt, a királylány kisétált az erdőszélre leült a kút kávjára, úgy pihent a mélyből áradó hűvösségben. Volt úgy, hogy elunta magát; ilyenkor fogta az aranygolyócskáját, földobta meg elkapta, ez volt a legkedvesebb játéka. Történt egyszer, egy szép nyári napon, hogy amint így játszadozott, túl magasra találta dobni a golyót; nem tudta elkapni, a fényes aranygömb leesett a földre legurult a kis lejtőn, be egy lyukba, azon át a kútba. A királylány már csak a loccsanását hallotta, ahogy elmerült a vízben. Ijedten hajolt át a káván, de hiába: a kút olyan mély volt, le se lehetett látni a fenekére.

Egy ideig csak nézett, nézett a fekete semmibe, aztán nagy búsan leült egy kőpadra, szeméből kibuggyant a könny, egyre hangosabban sírt-rítt, sehogyan sem tudott megvigasztalódni. Hát ahogy ott sírdogál, egyszer csak azt mondja valaki:

-Mit búslakodol, szép királykisasszony? Olyan keservesen zokogsz, a kőszikla is meglágyulna tőle! A királylány körülnézett, kereste honnét jó a hang, de senkit nem látott. Hanem amint így kémlelődik, észreveszi, hogy egy csúnya, kövér béka mászik ki a kút repedezett kövei közül.

-Csak nem te szólítottál meg, öreg sárdagasztó? – kérdezte csodálkozva.

-De bizony én! – felelte a béka. – Azt tudakoltam, milyen bánat nyomja a szívedet.

-Úgyse tudsz te azon segíteni! – sóhajtotta a királylány. – Beleesett az aranygolyócskám a kútba, azt siratom.

-No, csak csendesedjél; inkább azt mondd meg, mit adnál nekem, ha visszahoznám a játékodat. – Amit csak akarsz: királyi ruhámat, gyöngyömet-gyémántomat, még az aranykoronát is a fejemről! – Nem kell nekem sem a ruhád, sem gyöngyöd-gyémántod, sem az aranykorona a fejedről. Csak egyet kívánok: hadd legyek a játszópajtásod; ültess asztalodhoz, etess tányérodból, itass poharadból, altass az ágyadban; ha ezt megígéred, leszálok a kútba, fölhozom az aranygolyócskádat.

-Mind megteszem, amit kívánsz, csak hozd vissza a golyómat! – mondta örvendezve a királylány magában azonban ezt gondolta: “Ugyan mit fecseg ez a buta béka! Csak nem képzeled komolyan a dolgot? Hogy lehetne pajtásom, ha egyszer odalent kuruttyol a vízben?” A béka pedig, amint az ígéretet megkapta, lebukott a kútba, s alighogy a királylány a gondolata végére ért, máris előbukkant; szájában az aranygolyóval; odatotyogott vele a gyepre, és a lány elé gurította. Annak nagyot dobbant a szíve az örömtől, amint kedves játékát viszontlátta; fölkapta, és elszaladt vele, ügyet se vetett többet a békára. Az nagy brekegéssel kiáltott utána:

-Várj csak! Várj csak! Vegyél az öledbe; én nem tudok olyan gyorsan futni, mint te! De hiába hajtogatta, ahogy a torkán kifért, hogy "Kvakk! Kvakk!" meg "Várj csak! Várj csak!" – a királylány dehogyis várta meg, örült, hogy megszabadult tőle. Attól fogva, hogy hazaért, eszébe sem jutott többé a csúnya jószág. Hanem másnap, mikor éppen ebédnél ültek, és a királykisasszony jóízűen falatozgatott az aranytányérjából, egyszerre csak valami furcsa placcsogás hallatszott odakint a márványlépcsőn, pliccs-placcs, pliccs-placcs, aztán – egypercnyi csend után – kopogtattak az ebédlőterem ajtaján, és valaki azt kiáltotta: -Kis királylány nyiss ajtót!

-Neked szólnak – mondta a király –, eredj, lányom, nézd meg, ki az.

A királylány nem szívesen mozdult a helyéről, de hát az édesapjának nem mondhatott ellent. Kinyitotta egyarasznyira az ajtót, de nyomban be is csapta, és halotthalványan szaladt vissza az asztal mellé.

-Mi az, édes lányom? – kérdezte a király. – Mitől ijedtél meg annyira? Talán egy óriás van odakünn, és el akar rabolni?

-Jaj, dehogy, édesapám – felelte a királylány –, nem óriás az, csak egy rusnya béka.

-És mit akar tőled az a béka? – Mit tehetett mást a királykisasszony? Elmondott mindent töviről hegyire: hogy hogyan vesztette el az aranygolyóját, meg hogy mit ígért érte cserébe a békának. Mire végére ért a történetnek, a szeme tele lett könnyel, és úgy rebegte:

-Jaj, ha én ezt tudtam volna! De sosem gondoltam, hogy kibúvik a kútból, és utánam jön! Akkor a béka megint kopogtatott, és másodszor is bekiáltott:

-Kis királylány, nyiss ajtót! Elfelelted, mit ígértél tegnap künn a kút vizénél? Kis királylány, nyiss ajtót! Én vagyok itt, nem hallod? Hogyne hallotta volna szegény! Hiszen éppen az volt a baja, hogy hallotta. Hát még mikor az édesapja ráparancsolt:

-Amit megígértél, meg is kell tartanod! Menj, és engedd be! A királylány ajtót nyitott, a béka meg nyomban beugrott, és a lány nyomában egészen a székéig placcsogott. Ott leült és rákiáltott:

-Végy föl magad mellé! A királykisasszony tétovázott, de a király megint rászólt:

-Ígéret szép szó ha megtartják, úgy jó! - Erre aztán, bárhogy utálkozott mit tehetett? - fölvette. Hanem a béka nem érte be ennyivel: a székről fölkívánkozott az asztalra, mikor pedig az asztalon ült így szólt:

-Told közelebb a tányérodát, hogy egy tálból ehessünk, ahogy megígérted. Azzal jóízűen nekilátott a falatozásnak nem sokat törődött vele, mit szól hozzá a királylány. Evett a tányérjából, ivott a poharából, s mikor már jóllakott, azt mondta:

-Ettem-ittam eleget, most aztán pihennék egyet. Vigyél a szobádba, vedd meg nekem a selyemágyad, hadd aludjam. A királylány sírva fakadt; úgy irtózott ettől a hideg békától, hozzá sem mert nyúlni, és most belefektesse a szép habos ágyba! A király azonban haragosan ráncolta a homlokát:

-Ha a bajban jó volt, ne vedd meg a baj múltán sem! Szegény kis királylány megfogta két ujjával a békát, fölvitte a szobájába, és letette a sarokba. Igen ám, de a béka megszólalt:

-Én is olyan kényelmesen akarok aludni, ahogyan ti alusztok, jó puha ágyban, nem itt a sarokban. Erre a királylány kénytelen-kelletlen felemelte a békát, és akárhogy is irtózott tőle, ágyába fektette.

-Nesze rusnya jószág! De most aztán nyugton maradj!

A béka befeküdt a szép fehér selyemágyba. S abban a szempillantásban híre-nyoma se volt többé békának; a királykisasszony egy takaros, szép szemű, mosolygó királyfit látott maga előtt.

-Egy gonosz boszorkány békává varázsolta; te vagy az egyetlen a világon aki megszabadíthatott a varázslattól – mondta. – Most aztán felelj: állod-e, amit ígértél, elfogadsz-e pajtásodnak; nem is pajtásodnak, de hites társadnak?

A királylány igent mondott. Még aznap este megtartották a lakodalmat, és úgy határoztak, hogy másnap hazatérnek a királyfi országába.

Ahogy a nap fölkel, fényes nyolcvanas hintó gördült a palota elé, mind a nyolc ló habfehér, arany a szerszámjuk, strucc tollas csótár a fejükön; hátul, a hágcsón pedig ott állt a királyfi szolgája, a hűséges Henrik. Ez a derék szolga úgy elbúsult, mikor a boszorkány békává varázsolta a gazdáját, hogy hármassal vaspántot kellett a szíve köré kovácsoltatnia, nehogy szétrepedjen bánatában. A hintó előállt, a hűséges Henrik besegítette az ifjú párt, aztán visszakapaszkodott a hágcsóra, onnét tekingetett széjjel a vidéken, s közben halkán füttyörészett, mert hát azt sem tudta, hová legyen örömeben, amiért a gazdája megszabadult a varázslatból. Amint így mennek, egyszerre csak reccsenés hallik, mintha kettéroppannát volna valami. A királyfi hátrakiáltott:

-Tengely törik, rúd szakad tán?

A húséges Henrik meg azt felelte:

-Egyiknek sincs baja, gazdám; csak a szívem pántja pattan: bánatomban rávonattam, mikor a kút vizében béka voltál a mélyben.

Még kétszer hallották útközben a reccsenést. A királyfi mind a kétszer azt hitte, a kocsival történt valami baj. Pedig csak a vaspántok pattantak le a húséges Henrik szívéről.

Rakd ki te is a béka királyt!

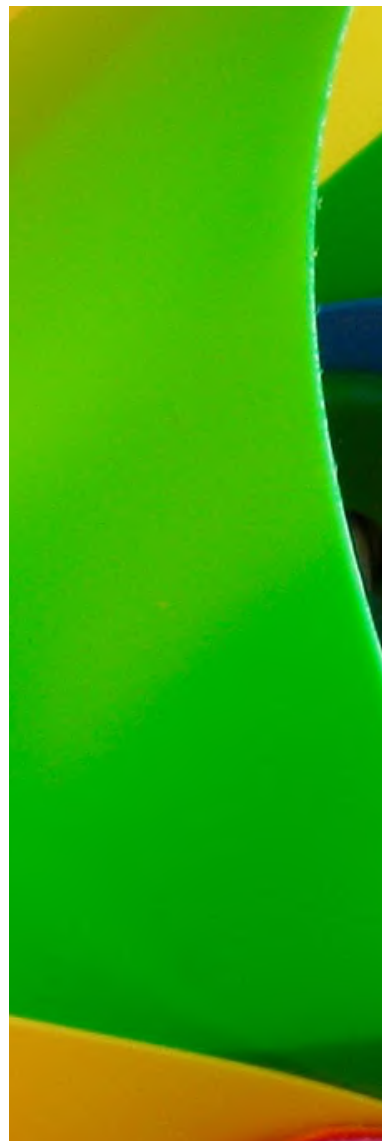

Rakjuk ki együtt a béka királyt egy sablon alapján. A sablon jelentősége, hogy a gyerek másol. Épp úgy, ahogyan majd az iskolában kell a tábláról, vagy a könyvből másolnia. Bejáratjuk az ehhez szükséges idegpályákat és begyakoroljuk a hozzá kapcsolódó készségeket.

Mi erre a célra az XL-pixel nevű játékot vettük elő, de a pötyi vagy épp a vasalós gyöngy is tökéletes eszköz hozzá.

Csináljuk együtt! Ne várjuk el, hogy az egészet egyedül rakja ki, főleg ha azt látjuk, hogy fárasztja, nehéz neki, ugyanakkor próbáljuk meg együtt befejezni, hogy növeljük a feladattudatát, fejlesszük a feladattartását és a kitartását.

A végeredménynek örüljük nagyon! Tegyük ki valami központi helyre, hogy mindenki jól lássa, milyen ügyes volt!

#bezártazóvi
#együtmennifog